

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. G.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2017, č. j. 11 A 144/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2017, č. j. 11 A 144/2016 – 34, jímž městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-114783-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 6. 2016, č. j. OAM-8315-35/TP-2015, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Naposledy uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Ve včas podané kasační stížnosti se stěžovatel, respektive jeho právní zástupce, omezil na stručné konstatování, že proti shora uvedenému rozsudku podává kasační stížnost s tím, že ji doplní ve lhůtě 10 dnů.

[3] Podle ustanovení § 106 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) musí kasační stížnost, kromě obecných náležitostí podání, obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně. Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.). Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek; o tom musí být podatel ve výzvě poučen.

[4] Protože předmětná včasná kasační stížnost neobsahovala náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele výrokem III. usnesení ze dne 6. 12. 2017, č. j. 3 Azs 351/2017 – 7, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které rozsudek městského soudu napadá, a uvedl, co navrhuje (petit); stěžovatele rovněž poučil o procesních následcích, pokud k doplnění kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nedojde. Toto usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele do datové schránky dne 14. 12. 2017. Poslední den lhůty k doplnění kasační stížnosti tedy, v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s., připadl na pondělí 15. 1. 2018. Jelikož stěžovatel v průběhu stanovené lhůty kasační stížnost nedoplnil a nepožádal ani o její prodloužení, lhůta k odstranění vad kasační stížnosti marně uplynula dne 15. 1. 2018.

[5] Z již výše citovaného ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a zásadou *vigilantibus iura* (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 47; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatel tak má, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a skutkové a právní důvody jeho tvrzené nezákonnosti; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 větou za středníkem s. ř. s., a § 109 odst. 4 větou za středníkem s. ř. s.) je pak Nejvyšší správní soud vázán. V rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, se k tomu podává, že *„[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz*

pokračování

na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry lze přiměřeně vztáhnout i pro náležitosti kasační stížnosti.

[6] Stěžovatelem podaná kasační stížnost zůstala, i přes výzvu a poučení zdejšího soudu, nedoplněna a v této podobě nesplňuje podmínky uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Z kasační stížnosti lze sice (již z povahy věci) dovodit nesouhlas stěžovatele s rozsudkem městského soudu, nicméně není z ní seznatelné, v čem má konkrétně spočívat vytýkaná nezákonnost soudního rozhodnutí a jaký konečný návrh je ve věci činěn; Nejvyšší správní soud na ní proto nahlíží jako na podání nesplňující základní zákonem stanovené náležitosti, v důsledku čehož ji není možné meritorně projednat.

[7] Protože nedostatky kasační stížnosti nebyly ani přes výzvu a poučení zdejšího soudu odstraněny a jelikož z tohoto důvodu nelze v řízení pokračovat, Nejvyšší správní soud ji, v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítl.

[8] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Podle ustanovení § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5.000 Kč stěžovateli prostřednictvím jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu